Aventurile submarinului DOX

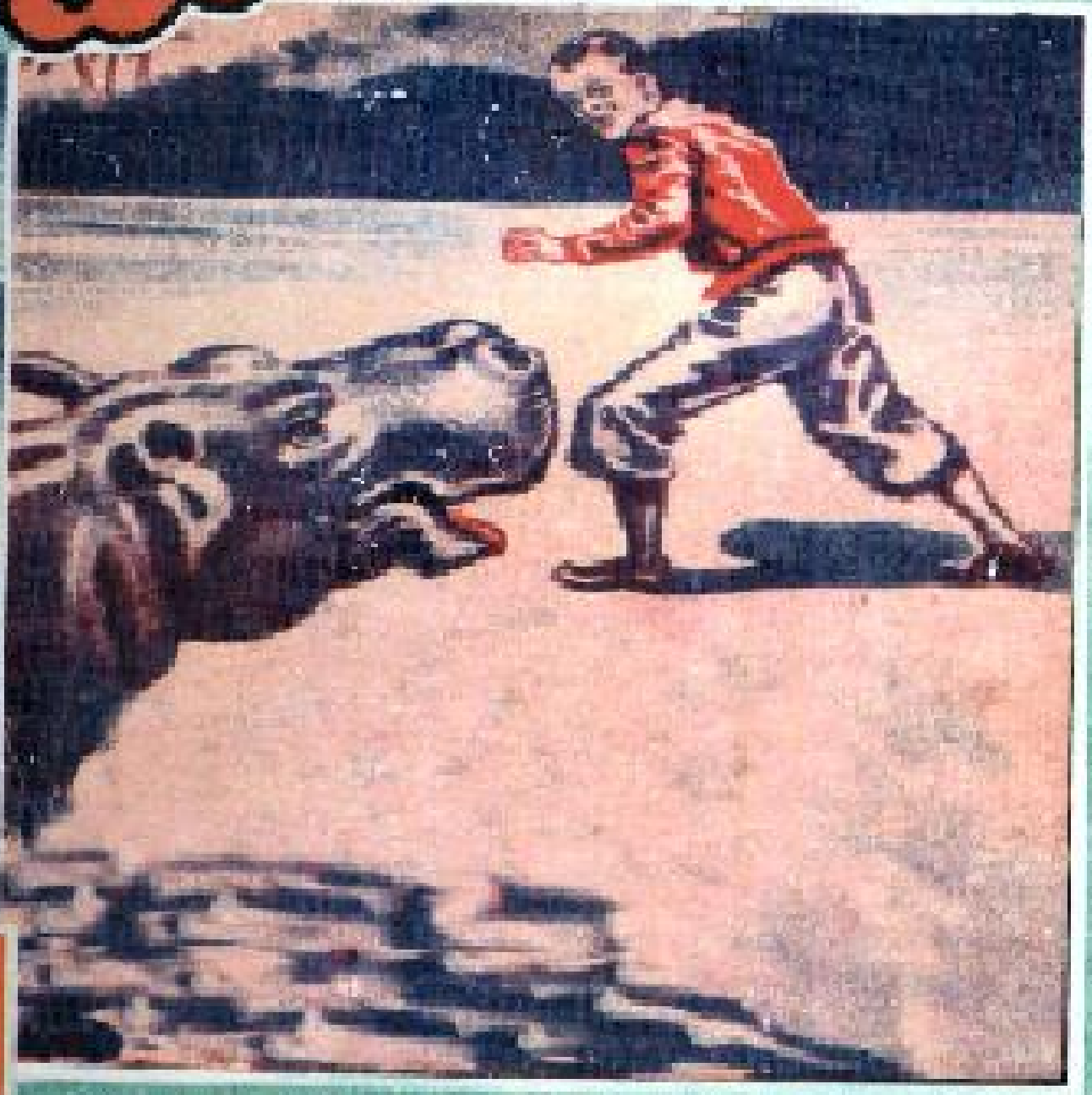

149

O vânătoare de hipopotami

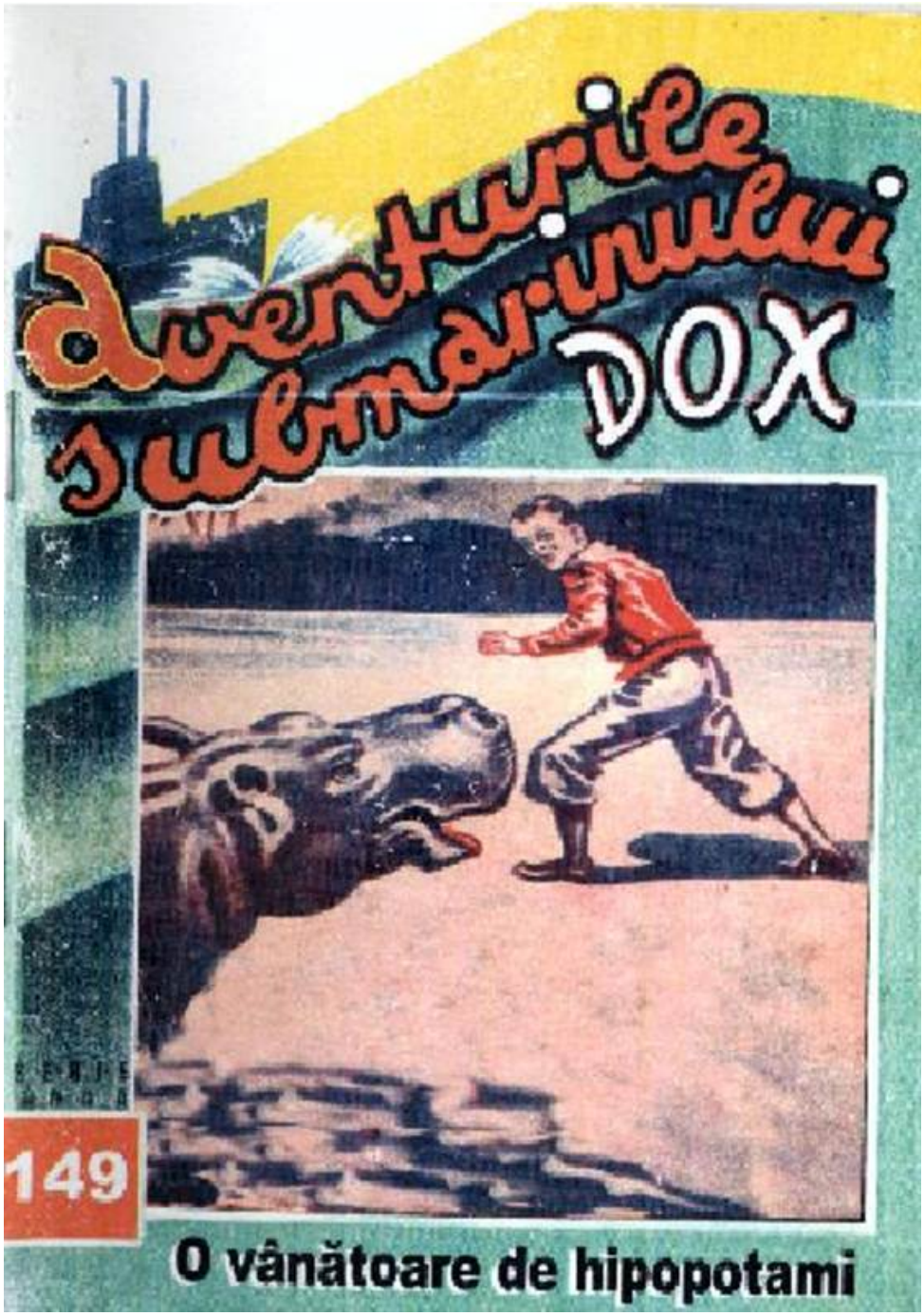
Aventurile submarinului DOX
149
O vânătoare de hipopotami

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 149

O VÂNĂTOARE DE HIPOPOTAMI

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
STRIGĂTE ÎN NOAPTE

ASCUNS – CUM ERA – în păpurişul înalt de pe malul fluviului, nici un ochi omenesc n-ar fi putut descoperi submarinul. La rugăminţile fiului său George, care ţinea cu orice preţ să coboare pe uscat, căpitanul Farrow acostase la mal curând după apusul soarelui.

Deoarece nu putea şti cât de adânc era aici fluviul Zambezi, trebuise să înainteze cu mare băgare de seamă.

Împreună cu George şi Petre, cercetase cu atenţie, prin ocheanul de noapte, bezna din faţa lui. Uneori „Dox"-ul era nevoit să ocolească vreun pescar singuratec, dar în două rânduri fusese zărit de negri care o luaseră la fugă înspăimântaţi, când colosul întunecat trecea ca o nălucă pe lângă ţărm.

Vor istorisi poate apoi poveşti înfricoşătoare celorlalţi, despre o matahală misterioasă ce venise dinspre mare şi pierise pe urmă în întunerecul nopţii.

Căpitanul o luă vreo cinci kilometri în susul fluviului; deodată luna ieşi dintre nori şi lumină talazurile uşoare care se pierdeau în mare.

În depărtare Farrow zări prin ochean câteva puncte negre împrăştiate la distanţe egale peste apa râului. Vor fi fost, de sigur, pescari care trăgeau pesemne un năvod mare după ei. Îşi îndreptase apoi privirile spre malul drept şi descoperise golful acela ascuns, cu o trecătoare îngustă prin desişul de trestii. Era cam primejdios, ce-i drept, să intri în el, deoarece se putea foarte bine ca vasul să se împotmolească în nămol, dar camarazii avură noroc. Apa era aici destul de adâncă şi putură ancora lesne în brâul de verdeaţă de pe mal, unde se aflau la adăpost de orice ochiu omenesc.

Camarazii se aşezară la masă. Erau toţi voioşi, mai ales George; râdea şi făcea fel de fel de glume. La întrebarea lui Bertram, care era pricina veseliei lui, tânărul răspunse:

— Mă bucur cum nici nu-ţi închipui, doctore, că am prilejul să cunosc în sfârşit ţara asta interesantă. O fi având, ea, India, tainele ei, dar aici în Africa, natura pare să fie mult mai interesantă, tot aşa şi lumea animală. Care are mult mai multe specii decât Asia. Gândul mi-e numai la rinoceri şi elefanţi; aş fi, mai ales, fericit să pot ucide un leu.

— Nu te înfierbânta aşa, dragul meu – zise căpitanul, râzând – nici n-am intenţia să pătrund prea adânc pe uscat. Vezi, deci, că nu o să ai prilejul să dai de astfel de animale. Nu e vorbă, norocos cum eşti, s-ar putea şi asta, dar nădăjduiesc să nu

întâmpinăm prea multe aventuri primejdioase. O scurtă odihnă nu ne-ar strica de fel, căci cele din urmă peripeţii prin care am trecut ne-au cam zdruncinat nervii. Tu eşti tânăr şi nu te resimţi încă, noi însă, bătrâni, trăim de douăzeci de ani o viaţă mult prea zbuciumat ca să nu ne fie dor de puţină linişte.

— Ei, aş! Nici tu nu crezi ce spui, tată. Ştiu bine că te-ai plictisi grozav pe „Insula Odihnei”. Tot astfel şi camarazii, de asta sunt sigur. Presimt, ba nădăjduiesc chiar că vom trece în curând prin întâmplări foarte interesante.

— Eu credeam de asemenea că ne vom duce ceva mai departe pe uscat – adăugă doctorul, dezamăgit – bucuros mi-aş fi sporit colecţia de animale. Poate ni se va ivi totuşi prilejul, George e bun de aşa ceva – încheie el, zâmbind.

În clipa aceea veni secundul vasului, Brun şi zise cu îngrijorare:

— Domnule căpitan, Plundow, care e de cart în turn, spune că se aud sunete ciudate în depărtare, ca şi când mai mulţi oameni s-ar afla în mare primejdie. N-ar fi bine să vedem ce e?

— Plundow e foarte superstiţios – răspunse căpitanul şovăind – or fi niscaiva păsări de noapte sau animale şi el îşi închipuie cine ştie ce. A! Uite, George a şi ciulit urechile, văd eu că acum nu-l mai ţii.

Tânărul se şi repezise spre uşă şi strigă, râzând, peste umăr:

— Aşa şi e, tată. Dacă se află într-adevăr oameni în primejdie, trebuie neapărat să le alergăm în ajutor.

— Nici eu nu spun altfel, dar trebuie mai întâi să ni se pregătească una din bărcile de aluminiu. Dragă doctore, ai învăţat ceva din graiul băştinaşilor, ca la nevoie să te poţi înţelege cu ei?

— Da, destul de bine, chiar. De altminteri, cred că aici, lângă coastă, mai toţi vorbesc limba aşa-zisă „pidgin”. A, văd că George al nostru nu mai are astâmpăr; băiatul ăsta nu poate trăi fără aventuri mai mult sau mai puţin primejdioase.

Tânărul urcase în fugă scăriţa turnului, unde Plundow îl întâmpină cu vorbele:

— Domnule George, colo pare să se afle o ceată de oameni care a fost atacată de negri. Răcnesc ca şi când ar fi în mare primejdie.

Se auzeau într-adevăr ţipete deznădăjduite cari, în liniştea nopţii tropicale, te făceau să te înfiori.

Când veniră şi ceilalţi camarazi în turn, George le zise:

— Trebuie să ne ducem să vedem ce se petrece. Tată, pune să se monteze îndată o barcă!

Căpitanul alergă la porta-voce şi strigă celor de jos un ordin, apoi se întoarse spre camarazii din turn şi adăugă:

— Cred că două bărci cu câte cinci oameni vor fi deajuns. Ori negri s-au încăierat între ei, adică vreun sat a fost atacat de un trib duşman şi cu câteva gloanţe îi putem potoli – căci par să n-aibă arme de foc – sau vreo fiară sălbatecă a dat iureş în ei şi atunci cu zece puşti suntem în măsură să doborâm sau să alungăm fiara. Rindow, d-ta alege-ţi patru camarazi şi ia comanda unei bărci. În cealaltă vom fi noi, adică eu, George, doctorul, Petre şi Kard.

Îndemnaţi de ţipetele care se auzeau tot mai deznădăjduite, marinarii puseseră în grabă bărcile la punct, la lumina lămpilor de buzunar. Abia fu gata cea dintâi şi lăsată pe apă, că George şi sări în ea. Petre adusese în vremea asta puştile, aşa că putură porni îndată.

La câteva minute după ei plecă şi a doua barcă, sub comanda lui Plundow, dar cea dintâi i-o luase cu mult înainte şi abia se zărea acum ca un punct negru în depărtare.

Deşi cei patru marinari ai ofiţerului zoreau pe cât puteau, nu izbuteau s-o ajungă, căci cei doi uriaşi, Petre şi Kard, vâsleau din răsputeri.

— Nu cred să fie acolo nişte pescari care au fost atacaţi de vreo fiară grozavă, zise căpitanul către doctor. Nici ca vreun trib de băştinaşi să fi dat năvală asupra altuia, deoarece nu s-aude zgomotul obişnuit de luptă. A, dar ce-a fost asta?

Un bubuit, ca de tunet, cutremură văzduhul. Doctorul sări atât de brusc în picioare, încât fu cât p-aci să răstoarne barca.

— Domnule căpitan, George – strigă el – mi se pare că vom avea într-adevăr de-a face cu o fiară uriaşă. A fost răgetul unui hipopotam. Am citit multe despre aceste animale, ba am auzit chiar odată răgetul acestui monstru şi sunt sigur că nu mă înşel. Pesemne că hipopotamul a simţit ceata de pescari şi a atacat-o. Va fi răsturnat câteva bărci de-ale lor şi oamenii care înoată să iasă la mal răcnesc acum ca să îndepărteze crocodilii. Nădăjduiesc s-ajungem la timp ca să-i salvăm.

Cei doi vâslaşi se trudeau din răsputeri.

Barca uşoară aluneca pe unde ca o săgeată.

Deodată George, care stătea la proră, zări înaintea lui câteva puncte întunecate şi îşi dădu seamă curând că erau într-adevăr bărci răsturnate, de care se agăţaseră făpturi omeneşti şi răcneau cât îi ţinea gura.

Camarazii se apropiau din ce în ce şi George îşi ţinea puşca să se ivească hipopotamul pe care vroia să-l întâmpine cu un glonţ bine ţintit.

Cea dintâi barcă răsturnată era acum la vreo douăzeci de metri de ei. Negrii nu mai răcneau, ci se zgâiau la cei ce se apropiau. Bieţii oameni credeau poate că îi aşteaptă o nouă primejdie.

George se ridică în picioare şi îndreptă puşca într-acolo. Zărise lângă barca răsturnată câteva puncte negre care se înălţau din apă. În aceeaşi clipă negrii începură iar să ţipe şi se încleştară cu deznădejde de barcă.

Tânărul bănui că acolo se va ivi hipopotamul; ochi şi trase. Un plescăit puternic îi dovedi că nu greşise ţinta, dar înţelese, în acelaşi timp, că glonţul său nimerise un crocodil enorm, care venise atras de o pradă îmbelşugată.

Valurile pe care le stârnea monstrul în lupta lui cu moartea, fură atât de înalte, încât cei trei negri care se ţineau încleştaţi de barca răsturnată fură târâţi în apă. Un alt crocodil ţâşni lângă ei, dar glonţul lui George îl nimeri şi pe acesta şi negrii se putură urca iar pe fundul bărcii răsturnate. Când camarazii nu mai erau decât la zece metri de ei, doctorul le strigă în englezeşte:

— Aţi fost atacaţi de un hipopotam?

Spre bucuria camarazilor, unul din negri răspunse într-o englezească destul de bună:

— Da. *Master,* un hipopotam rău ne-a răsturnat barca. O să-l împuşte *master?*

— Fireşte, numai să ne vie în bătaia puştii – zise George, cu însufleţire – cred însă că acum o fi plecat.

Nici nu sfârşi vorba şi se auziră iarăşi răcnete dinspre partea unde se aflau bărcile şi una din ele zbură ca un fulg în aer, câteva clipe ieşi din apă o căpăţână enormă de hipopotam, dar până s-apuce George să ochească, vicleanul monstru dispăru iar, fără să se sinchisească de negrii care înotau cu disperare, răcnind cât îi ţinea gura.

În schimb, se apropiau din amândouă părţile crocodili care mirosiseră o pradă sigură. George împuşcă la repezeală doi din ei. Petre şi căpitanul nu se lăsară mai prejos şi izbutiră să ucidă sau să alunge pe ceilalţi.

În vreme ce detunau împuşcăturile, negrii înotară în grabă la celelalte bărci şi se urcară în ele.

— Înotaţi spre mal şi trageţi bărcile după voi! strigă doctorul, după ce se sfătuise cu căpitanul. Noi vă vom apăra împotriva hipopotamului şi a crocodililor.

— O să le spun şi oamenilor mei – răspunse acela care vorbea bine englezeşte.

Strigă celorlalţi ceva şi îndată aceştia se lăsară să alunece în apă. Apucară cu o mână bărcile şi porniră înot spre malul stâng.

La ordinul căpitanului Petre şi Kard vâsleau acum între şirul de bărci ca să apere stânga, pe când Rindow cu oamenii săi supravegheau partea cealaltă.

Nu mai era mult până la ţărm, când George, care privea cu încordare peste apă, văzu deodată lângă barca în care se afla, răsărind din adânc o umbră uriaşă.

Cu o repeziciune atât de uluitoare încât tânărul nu mai avu timp să-şi smulgă puşca de pe umăr, se ivi la vreun metru şi jumătate de ei căpăţâna enormă a hipopotamului.

Turbat de furie monstrul se năpusti asupra bărcii de aluminiu, al cărei perete îl turti ca şi când ar fi fost o foaie subţire. Zguduitura fu atât de grozavă, încât George, care stătea în picioare, căzu călare… drept în ceafa hipopotamului, care căscase botul său enorm să-l înghită.

Tânărul nu scăpase însă puşca din mână, dar nu credea că va avea timp să se slujească de ea.

Pe când se gândea cu groază ce moarte cumplită îl aştepta, se pomeni alunecând de pe gâtul monstrului ce se lăsa afund.

Privi în juru-i. Poate că va izbuti totuşi să ucidă cu un glonţ bine ţintit hipopotamul. Dar acesta nu se arătă. Pesemne că se speriase şi el când se pomenise, aşa, deodată, cu un om călare în spinarea lui şi o luase la fugă.

— Repede la mal, până nu se întoarce! îi strigă căpitanul.

George nu aşteptă să-i spuie a doua oară. Cu puşca în mână stângă, porni înot spre ţărm, unde cea mai mare parte din negri şi ajunseseră. Noroc că a doua barcă era pe aproape; dacă hipopotamul s-ar ivi iar, se aflau la îndemână destui inşi care să-l întâmpine cu gloanţe.

Deodată auzi îndărătul lui apa plescăind. Întoarse capul şi văzu cu groază că la nici doi metri de el venea un crocodil uriaş. Până s-apuce el să tragă, arma lui Plundow detună şi crocodilul rănit se lăsă afund.

În sfârşit George ieşi pe mal şi curând după el debarcară şi camarazii. Un negru voinic le ieşi înainte şi le zise înclinându-se:

— Domnilor, ne-aţi salvat viaţa. Fără dv. am fi fost pierduţi. Vă mulţumim din suflet. Eu sunt Bahengo şi aceştia sunt oameni din tribul meu.

— Îmi pare bine că am sosit la timp, Bahengo – îi răspunse prietenos, căpitanul – aş vrea însă să ştiu dacă hipopotamul a răsturnat toate bărcile sau au fost răsturnate chiar de oamenii din ele, înspăimântaţi la vederea lui.

— Noi cunoaştem bine hipopotamul, *master* – zise cu teamă căpetenia – ne-a răsturnat multe bărci şi a omorât mulţi dintr-ai noştri. Credem că e un duh rău. Noi locuim mai sus pe mal, dar am venit atât de departe nădăjduind că duhul acesta rău nu o să vie până aici.

— Foarte interesant! făcu doctorul cu însufleţire. Dragă George, avem prilejul unei minunate vânători de hipopotami.

Negrii aceştia ne vor fi de mare ajutor.

Se întoarse apoi spre căpetenie şi adăugă:

— Bahengo, vom încerca să ucidem hipopotamul. De noi nu se ating duhurile rele. Putem veni mâine în satul tău?

— Ne vom bucura *master,* răspunse cu sinceritate negrul. Facem tot ce vreţi. Vă vom fi recunoscători dacă ne scăpaţi de duhul rău.

— Atunci ne-am înţeles. Mâine, îndată ce va răsări soarele, venim – hotărî căpitanul – ne trebuie însă o barcă mai mare, căci ale noastre sunt prea mici şi nu încăpem toţi.

Negrii împinseră îndată o barcă de-a lor pe apă. Căpitanul nu-i lăsă să-i însoţească, deoarece nu vroia ca ei să vadă submarinul pentru a nu spune cuiva că se află aici.

II
O VÂNĂTOARE PRIMEJDIOASĂ

— PORNIM CU BARCA BĂŞTINAŞILOR – zise a doua zi dimineaţă Farrow – e mai bine să nu trezim luare-aminte; vom întâlni azi multe bărci de pescari şi a noastră ar bate la ochi.

Căpitanul era însoţit numai de George, doctorul Bertram, Petre şi Kard. Înainte de a ieşi din golf, iscodiră cu băgare de seamă prin brâul de trestii, dacă nu se zăreşte cineva. Vroiau să se ferească pe cât cu putinţă de o întâlnire cu Europeni sau poliţişti, care vor fi auzit din oraşul apropiat împuşcăturile de peste noapte. Nu se vedea însă nimeni, nici chiar vreunul din pescarii băştinaşi. Poate că trecuse de la trib la trib – prin bătăile de tobă pe care le auziseră camarazii în cursul nopţii – vestea celor petrecute şi că străinii au de gând să vâneze hipopotamul.

George stătea la prora kanu-ului îngust şi privea cu încordare în juru-i. Ţinea puşca pregătită, deoarece nu se putea şti dacă hipopotamul nu va cuteza să atace o barcă chiar la lumina zilei.

Îndărătul lui George, Petre vâslea din răsputeri; după el venea căpitanul, apoi doctorul şi la urmă Kard, toţi cu puştile în mână.

Adeseori George vedea pe mal un crocodil enorm şi cu mare greu se stăpânea să nu-l trimită cu un glonţ pe lumea cealaltă. Se temea însă ca împuşcătura să nu gonească hipopotamul – dacă s-ar fi aflând pe aproape.

După vreo jumătate de ceas ajunseră la un sat de negri pe malul stâng al fluviului Zambezi. Băştinaşii îi aşteptau. Mai toţi oameni voinici şi cu privirea inteligentă. Cu atât mai de mirare era frica lor de hipopotam, pe care îl credeau un duh rău. Când barca se izbi de ţărm, căpetenia făcu o închinăciune stângace şi zice:

— *Masser,* noi bucuroşi să scăpăm în sfârşit de duhul rău. Ştim că sunteţi oameni viteji.

— În orice caz ne vom strădui – răspunse căpitanul – părerea mea e să ne împărţim în două bărci, dar ne trebuie şi câţiva vâslaşi destoinici.

Propunerea nu prea păru să-i încânte pe negrii, dar căpetenia răspunse semeţ:

— Bahengo cu cei trei fii ai săi vor vâsli.

Arătă în acelaşi timp spre trei flăcăi voinici din spatele lui.

Căpitanul se uită cercetător la ei. Nu se arătau de fel înspăimântaţi şi nu vor da bir cu fugiţii dacă s-ar întâmpla să fie atacaţi de hipopotam.

— Bine – încuviinţă căpitanul Farrow – să pornim, poate dăm mai repede de hipopotam.

— Bahengo ştie unde se aţine la vremea asta. Peste un ceas suntem acolo – răspunse căpetenia.

Spuse ceva oamenilor săi, care lăsară îndată o a doua barcă în apă.

— Tu, George, vei porni cu Petre în kanu-ul acesta – hotărî căpitanul – sunteţi amândoi buni trăgători şi voinici cât noi trei. Te-aş ruga totuşi să fii prevăzător, ai văzut doar că nu e de glumit cu hipopotamul acela. Mai ales nu te depărta prea mult de barca noastră, ca să ne putem ajuta la nevoie.

— N-avea grijă, tată, voi ştii eu să mă păzesc. N-aş vrea să mor de o moarte atât de grozavă, mi-a fost deajuns spaima pe care am tras-o aseară, când m-am pomenit călare pe spinarea dihaniei…

— Numai de te-ai fi cuminţit! zise căpitanul, zâmbind. Totuşi, ar fi bine dacă unul din feciorii căpeteniei ar pricepe limba engleză, ca să te poţi înţelege cu el.

Spre bucuria camarazilor, se dovedi că unul din ei vorbea binişor englezeşte. Îl chema Mbunga şi părea să fie foarte inteligent. În afară de el – cel mai mare dintre băieţi – mai mergea cu George şi Petre mezinul căpeteniei. Şi acesta părea să fie foarte îndrăzneţ şi curajos.

După zece minute amândouă bărcile porniră în susul apei. Înaintau încet, deoarece Negrii nu puteau vorbi atât de repede ca Petre şi Kard, cu atât mai bine însă aveau răgazul să observe malurile tivite cu un brâu des de trestii.

Se scurse aproape un ceas, fără să se arate dihania, apoi, deodată, Bahengo strigă ceva de pe mal feciorilor săi. Aceştia îndreptară imediat barca de-a curmezişul fluviului şi la întrebarea lui George ce vrea să zică asta, Mbunga răspunse:

— Colo e un râu care se revarsă în trei eleşteie. Pe aici, se aţine hipopotamul adesea.

— Minunat! făcu George.. Braţul e însă cam îngust şi dacă ne atacă nu prea ne-ar merge bine.

Dar Mbunga zise foarte liniştit:

— *Masser* mare meşter la împuşcat, nimereşte la el cum nimerit crocodilii ieri şi scăpat pe mine de la moarte. Eu datorez lui *Masser* viaţa.

— Bine, bine, vom vedea noi ce e de făcut.

Braţul fluviului pe care apucaserăm acum nu era mai lat de treizeci de metri. Când amândouă bărcile fură în linie, căpitanul strigă cu glas coborât fiului său:

— George, fii prevăzător! Dacă monstrul ne atacă aici, trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Ştiu, tată, ar fi cu neputinţă să ne apărăm. Noroc că apa e limpede şi-l putem vedea din depărtare.

— Atunci, înainte! Nu vă abateţi însă prea aproape de păpuriş, să nu vă ia pe neaşteptate.

Bărcile alunecau fără zgomot. Ochii tuturor erau aţintiţi la brâul de trestii şi în acelaş timp la fundul apei, unde se zbenguiau peşti uriaşi, cea mai bună dovadă că hipopotamul nu se afla pe aproape, altminteri ar fi fugit toţi din calea lui.

Braţul îngust de apă se întindea în coturi vreo treizeci de kilometri spre miază-noapte. La început şerpuia printre tufele dese dindărătul brâului de trestii, pe urmă începea pădurea seculară, cu aerul ei fierbinte şi înăbuşitor.

Soarele se ridicase bine pe cer şi razele lui dogoreau cumplit.

Răsfrângându-se în apă, lumina care îi orbea împiedeca acum pe vânători să vadă ce se petrece în fundul ei, aşa că hipopotamul îi putea ataca înainte de aprinde ei de veste.

Deodată, braţul fluviului se lărgi şi înaintea lor se făcu un lac aproape rotund, cu un diametru de vreo doi kilometri. În mijlocul lui se afla un banc de nisip cu tufe rare şi firave.

— Ia seama, George! strigă doctorul, cu glas scăzut. Astea sunt locurile care le plac hipopotamilor. Poate că şi al nostru se aţine pe acolo.

Asta o ştia şi George din citit, dar deocamdată nu luă în seamă bancul de nisip care era încă destul de departe, ci ochii lui cercetau cu încordare apa din jurul bărcii. Creşteau aici plante încâlcite, prin care privirea cu greu putea răzbate, dar erau în acelaşi timp hrana principală a hipopotamilor. Dacă monstrul se lăsase tocmai la fund să pască şi în furia lui de a fi fost turburat va ţâşni acum la suprafaţă pentru a-i ataca?

Căldura părea să fie aici şi mai grozavă. Nici o adiere de vânt pe întinderea lucie a apei, care dogorea ca plumbul topit…

O exclamaţie uşoară a lui Mbunga îl făcu pe George să tresară. Fiul căpeteniei arătă înainte şi tânărul zări pe bancul de nisip câteva trupuri butucănoase – erau şase hipopotami în putere şi cinci pui, deci trei familii cu odraslele lor. Şi aceştia puteau fi destul de primejdioşi, căci în năzuinţa lor de a-şi apăra puii împotriva unor duşmani închipuiţi, vor ataca barca, chiar dacă cei din ea nici gând n-ar fi avut să le facă vreun rău.

Deşi cele două bărci, care se cam îndepărtaseră una de alta, se aflau la vreo trei sute de metri de banc, doi din hipopotami şi ridicaseră căpăţânile lor enorme, holbându-se duşmănos la camarazi.

— Mbunga, hipopotamul acela primejdios se află printre ei? întrebă în grabă George.

Tânărul negru privi cu luare-aminte într-acolo, pe urmă clătină încet capul.

— Nu *Masser* – răspunse el apoi – îl cunosc eu bine, fiindcă l-am văzut de două ori până acum, când a ucis pe doi dintr-ai noştri. E mult mai mare şi mai închis la piele. N-ar fi rău să ne îndepărtăm cât mai mult de banc, căci şi ăştia sunt acum primejdioşi, pentru că au pui.

Era interesant pentru George să vadă cum se va înţelege Mbunga cu tatăl său, deoarece bărcile se aflau la o distanţă de vreo sută de metri una de alta. Mbunga se ridică în picioare şi începu să facă semne la care căpetenia răspundea în acelaşi fel. Pe urmă, după ce amândoi se aşezară iar la locurile lor, bărcile cotiră repede spre stânga pentru a se depărta cât mai mult de bancul de nisip.

Dar deodată cei trei hipopotami care se zgâiseră înainte la ei se ridicară cu o sprinteneală de care nimeni nu i-ar fi crezut în stare şi săriră în apă. Pieriră însă îndată şi, deşi George privea cu încordare, nu-i mai zări nicăieri.

Mbunga şi tatăl său începură să vâslească din răsputeri spre mal. George înţelese că era de aşteptat un atac dârz din partea hipopotamilor.

I se părea totuşi cu neputinţă ca uriaşele animale să poată ajunge atât de curând la bărci, oricât de repede ar înota ele.

Privea zâmbind la străduinţele vâslaşilor, dar când îşi aruncă ochii în dreapta lui, zâmbetul îi îngheţă pe buze, căci la nici cincizeci de metri de el se iviră căpăţânile enorme ale celor doi hipopotami care înotaseră sub apă.

Tânărul îşi reveni repede din spaima lui şi ridică puşca. Ca la o comandă căpăţânile dispărură fulgerător din raza vederii lui. Când George se întoarse întrebător spre Mbunga, acesta îi zise:

— *Masser* fie cu mare băgare de seamă, acum mare primejdie! Hipopotamii au să ne ajungă îndată. *Masser* să ochească atunci bine.

Tânărul ar fi vrut să se ridice în picioare ca să-i fie mai la îndemână când va ochi, dar barca începu să facă nişte cotituri atât de repezi, încât şi-ar fi pierdut echilibrul şi ar fi căzut în apă.

Petre, care se afla la pupa vasului, avea o vedere mai întinsă şi va zări mai curând ivirea grozavilor vrăjmaşi. Totuşi, George nu credea că la iuţeala cu care aluneca barca, hipopotamii ar putea-o ajunge.

Zâmbi când văzu pe cei doi tineri negri scăldaţi în sudoare; pentru el străduinţele lor în căldura aceea înăbuşitoare era o adevărată copilărie.

Dar iar îi îngheţă zâmbetul pe buze când, la nici şase metri de barcă, se ivi căpăţâna unuia din hipopotami, care se năpusti ca turbat spre ei. Tânărul nu-şi pierdu însă cumpătul. Duse puşca fulgerător la ochi şi trase. Era încredinţat că glonţul n-a dat greş. Uriaşa dihanie întâmpină bucăţica de plumb cu un grohăit înăbuşit, pe urmă începu să se zbată în apă cu atâta putere încât pe George îl cuprinse frica.

Talazurile mari se ridicau lângă barcă, ameninţând s-o răstoarne din clipă în clipă, dar Mbunga şi fratele său vâsliră cu atâta putere, încât trecură cu bine de locul primejdios.

— *Masser* pricepe să împuşte – zise negrul, cu chipul strălucitor de bucurie – ne dăruieşte nouă hipopotamul? Pielea s-o ia *Masser.*

— Foarte mulţumesc – răspunse George râzând – dar mă declar satisfăcut cu căpăţâna. Dar deocamdată nu-l mai văd de fel.

— Vine el – îl asigură Mbunga – să ne depărtăm acum fiindcă e încă unul după noi.

Într-adevăr aproape de tot îndărătul lor se ivi în hipopotam; o clipă şi barca şubredă s-ar fi făcut ţăndări. Petre însă veghea. O frântură de secundă şi arma lui detună. Dar în graba lui, Uriaşul nu ţintise destul de bine. Glonţul nimeri lângă ochiul stâng al monstrului şi spintecă numai pielea groasă, apoi, până a nu apuca Petre să tragă a doua oară, hipopotamul se lăsă fulgerător afund.

George se aştepta ca Mbunga şi fratele său să vâslească acum nebuneşte pentru a se depărta de vrăjmaşul primejdios care se putea ivi iar din clipă-n clipă, dar negrii o luară tacticos spre locul unde dispăruse hipopotamul lovit atât de bine de George.

— Mbunga ce faci? strigă tânărul. Vrei să ne atace hipopotamul rănit de Petre?

— Fii fără grijă, *Masser,* ăsta nu e luptător, fuge de noi. Trebuie să vedem unde a căzut cel dintâi.

Spre mirarea lui George, negrul porni îndărăt şi se opri chiar pe locul unde se scufundase hipopotamul ucis de el. Mbunga lăsă lopeţile, luă de pe fundul bărcii un băţ gros de care era legată o frânghie lungă cu un bolovan la cap şi o lăsă în apă. Băţul va arăta a doua zi negrilor locul unde căzuse hipopotamul mort – dacă leşul nu va ieşi de la sine deasupra apei.

În vremea asta veni şi cealaltă barcă, vâslită de Bahengo. Căpetenia schimbă numai câteva cuvinte cu fiul său, pe urmă vorbi cu însufleţire către căpitan.

— *Masser,* tata crede că hipopotamul cel mare e în lacul celălalt – zise Mbunga lui George – a auzit însă împuşcături şi

ne-a prins frica. Cu toate astea nu se ştie dacă nu are de gând să ne atace, fie aici, fie dincolo.

— După cum văd, pare să fie un animal foarte deştept şi tare n-aş vrea să dau prea de aproape ochi cu el – mormăi Petre – drept să vă spun, nu mi-a fost de fel îndemână când i-am văzut mai adineauri căpăţâna îndărătul meu. Afurisitele astea de dihănii înoată foarte repede sub apă.

— Ai dreptate, Petre. Nici eu nu mi-aş fi închipuit. Bine că ştim măcar cât de primejdioşi sunt hipopotamii; vom căuta să ne păzim.

Deodată Petre, care privea cu încordare înaintea lui, zâmbind turburat:

— Domnule George, ce să fie ce se vede colo la vreo două sute de metri înaintea noastră? Pare să înainteze cu o iuţeală uimitoare.

— Masser, ăsta hipopotamul. Fuge de noi, dar cum vom ajunge în lacul celălalt o să ne atace. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă – zise Mbunga, speriat.

Spuse apoi câteva cuvinte fratelui său şi amândoi începură să vâslească din răsputeri.

Lui George nu-i venea de fel la socoteală că nu se putea înţelege cu Farrow, dar îi veni o idee.

— Mbunga lasă-l pe camaradul meu să vâslească şi spune-i prin semne tatălui tău că hipopotamul pe care-l urmărim e aici. E bine să o afle şi ei.

Mbunga făcu ce i se spuse, apoi zise foarte liniştit:

— Tata l-a văzut, Masser şi ştie ce are de făcut. Să pornim în grabă după hipopotam.

III
GOANA

BARCA PORNI CA O SĂGEATĂ, apropiindu-se tot mai mult de hipopotam. George se înspăimântă când îi văzu acum, la lumina zilei, căpăţâna enormă. Părea de două ori mai mare ca a celui ucis de el.

Deşi cei doi negrii cu Petre vâsleau cu puteri îndoite, hipopotamul, care părea să fi băgat de seamă că e urmărit, înota cu o iuţeală uluitoare, păstrând o distanţă de vreo sută de metri între ei şi urmăritori. S-ar fi zis că vroia s-ajungă mai repede la lacul celălalt, unde se aţinea de obicei; aici îi va putea ataca mai bine.

George chibzuia dacă să tragă sau nu. Ştia că glonţul lui putea ajunge la o sută de metri, dar nu era sigur că va nimeri destul de bine fiara ca s-o ucidă dintr-odată. Rănit numai, hipopotamul, în furia lui, ar putea răsturna lesne barca şi va fi poate prea târziu atunci să-i mai trimită un glonţ bine ţintit. Lăsă deci în jos arma.

— Nici eu n-aş îndrăzni să încerc – zise Petre, care îi ghicise gândul – să ne apropiem mai bine de el. A, uite că a luat-o pe canalul care leagă pesemne cele două lacuri între ele.

Într-adevăr, căpăţâna hipopotamului dispăru într-o spărtură a brâului de trestii de la îmbucătura fluviului. Braţul de apă care alcătuia legătura nu era mai lat de treizeci de metri. Era primejdie să apuce pe el, căci se putea ca şiretul hipopotam să-i pândească aici pentru a-i ataca.

George se gândi câteva clipe să aştepte şi cealaltă barcă: era doar la vreo cincizeci de metri de ea. Îşi spuse însă că hipopotamul îşi avea bârlogul în lacul celălalt şi abia aci îl va încolţi.

Zori pe vâslaşi, stăpânit numai de gândul ca el să fie acela care să tragă primul glonţ în căpăţâna dihaniei. De primejdia care îl aştepta nici nu vroia să ştie.

Abia, când barca pătrunse în braţul îngust de apă, îi trecu prin minte cât de lesne i-ar fi fost hipopotamului s-o sfarme între fălcile lui grozave.

Alungă acest gând, care nu se potrivea unui vânător iscusit. Un glonţ bine ţintit va pune dihania cu botul pe labe.

Se ridică în picioare pentru a avea un câmp mai întins de tragere. Îşi încordă privirile, dar nu zări nici urmă de hipopotam.

Canalul pe care înaintau acum cu repeziciune era lung de vreo optzeci de metri. Ajunseră la lac; era ceva mai mic şi nu se vedea pe el nici insulă, nici vreun banc de nisip. Văzu iar

căpăţâna enormă a hipopotamului, de astădată la o depărtare mai mare.

Cu greutate se stăpâni viteazul tânăr să nu în drepte puşca spre dihanie, de teamă că rănind-o numai să nu devie şi mai primejdioasă.

A doua barcă rămăsese cu mult în urmă, totuşi el zori pe vâslaşi să-şi vadă de drum, ca să nu piardă din ochii vânatul.

Străbătură repede şi al doilea lac şi dădură iar de un canal, care răspundea într-un al treilea lac. George fu cuprins de un simţimânt de teamă când barca intră în braţul de apă. Îi venea parcă să spună vâslaşilor să întoarcă. Văzu însă cum hipopotamul înota spre lac şi teama îi pieri, ba îi fu chiar ruşine de frica lui.

Acum trebuia să vie deznodământul, căci din lacul acesta nu se vedea vreo ieşire. Se zăreau însă risipite ici-colo prin apă mici insule şi bancuri de nisip. Mai potrivit loc pentru hipopotami nici că se putea.

Tânărul se aştepta să se aţină pe aici o droaie de hipopotami, dar în afară de cel urmărit nu era nici unul. Se gândi că vor fi fugit de frica acestuia. Poate că din pricina vieţii singuratice pe care o ducea, „bătrânul" devenise şi mai sălbatec, deci şi mai primejdios. Cufundat în gânduri, nu băgă de seamă că acesta dispăruse.

— Atenţiune! strigă George. L-am scăpat din ochi şi nu ştiu ce s-a făcut. Vâsliţi mai încet, trebuie să mă ridic în picioare ca să pot vedea mai bine.

Nu-l zări însă nicăieri; fapt cu atât mai primejdios cu cât dihania putea ţâşni deodată din adânc şi să le sfărâme barca.

— Mbunga – întrebă George – are hipopotamul un anumit loc unde se aţine?

— Da, Masser. E un banc de nisip la capătul lacului unde doarme el.

— Atunci acolo trebuie să ne ducem. S-o fi dus acolo, dar se mai poate ca să ne atace în drum. N-avem încotro însă.

A doua barcă se apropia acum cu repeziciune. Petre vâslea mai încet. Cei doi negri priveau cu încordare oglinda lucie a apei.

Păreau că nu se tem de fel, sau o fi fost încrederea pe care o aveau în dibăcia de bun trăgător a lui George.

— Ei, George, unde e hipopotamul? întrebă căpitanul pe fiul său când bărcile fură la o depărtare de vreo patruzeci de metri una de alta.

— Ştie naiba ce s-a făcut. Mă pierdusem în gânduri şi l-am scăpat din ochi – răspunse cu necaz tânărul.

— Păi acum ţi-ai găsit tu să te gândeşti la altceva? zise Farrow. Acum trebuie să fim cu şi mai mare băgare de seamă –

adăugă el cu seriozitate – Bahengo mi-a povestit câteva năzbâtii de-ale hipopotamului; care nici nu-ţi vine să le crezi.

Căpetenia vorbi ceva cu Farrow, apoi acesta urmă:

— Bahengo e de părere ca noi s-o luăm acum spre dreapta lacului şi voi pe stânga. Uitaţi-vă bine la bancuri, George, acolo pare să se aţină de obicei dihania. Tare aş vrea să mă aleg cu un astfel de trofeu, deşi nici acela pe care l-ai împuşcat tu nu e de lepădat.

— Nu se potriveşte cu ăsta. Hipopotamul pare să aibă o căpăţână aproape de două ori ca a celuilalt.

— Atunci caută de-l doboară şi pe ăsta şi al tău să fie – râse căpitanul – vezi însă de nu te pripi, ca să nu faci vreo nesocotinţă.

— Las-pe mine! Ştiu eu că nu e de glumit, cred însă că voi avea şi de data asta noroc.

Barca în care se afla Farrow coti spre stânga, pe când cei doi fii ai căpeteniei porniră vâslind încet spre dreapta, ţinându-se la o depărtare de vreo cincizeci de metri de mal. Priveau toţi cu încordare pe apă, dar nu se zărea nici urmă de hipopotam.

Amândouă bărcile se apropiau din ce în ce de capătul lacului. Era acolo un banc mare de nisip, pe care Mbunga îl arătă, zicând:

— Acolo l-am văzut de două ori pe hipopotam. Dormea şi ne-am ferit să-l deşteptăm, fiindcă n-aveam arme cu care să ne putem lua la luptă cu el.

George îşi roti privirea în juru-i, apoi întrebă:

— Văd în păpuriş o spărtură destul de mare. Oare porneşte şi de acolo vreun braţ de apă?

— Da, Masser. Face un ocol mărişor şi se varsă apoi iar în Zambezi.

— Hm! Atunci e cu putinţă ca şiretul de hipopotam să se fi refugiat acolo. Şi-o fi dat el seamă – inteligent cum e – că suntem bine înarmaţi. Animalele care au fost fugărite de vânători ştiu ce va să zică o armă de foc.

— Masser are dreptate. Mulţi au încercat să vâneze hipopotamul.

— Aşa! Atunci ştiţi ce? strigă deodată George. Eu rămân pe bancul de nisip, iar voi vâsliţi mai departe pe canal. Tu, Petre, eşti destul de destoinic să vii de hac dihaniei dacă v-ar ataca. Când va vedea însă că voi v-aţi îndepărtat de lac, poate se va întoarce la banc, unde o să-l aştept eu cum se cuvine.

— E foarte primejdios ce vrei să faci, domnule George – zise îngrijorat uriaşul. N-ar fi rău să-l întrebi şi pe domnul căpitan. Planul e bun, nu e vorbă, dar dacă dă greş?

— Cum, crezi tu că nu pot nimeri un hipopotam la câţiva metri de mine? râse voios tânărul. Părerea mea e că mă aflu în

mai mare siguranţă pe uscat decât într-o barcă şubredă ca asta, pe care o poate face ţăndări într-o clipită. De altminteri, uite că vine şi tata. Sunt sigur că nu va avea nimic împotriva planului meu.

Când barca în care era căpitanul se apropiă, Farrow strigă lui George:

— Mi se pare că neam bucurat degeaba, dragul meu. Hipopotamul a fost mai şiret ca noi şi a şters putina. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să facem cale-ntoarsă. O să mai încercăm spre seară, poate avem atunci mai mult noroc.

George îi spuse ce plănuise. La-nceput căpitanul nici nu vru să audă, pe urmă însă zise:

— La drept vorbind, ai dreptate. Pe bancul de nisip eşti mai la adăpost decât în barcă. Întinderea e de vreo cincizeci de metri şi ai destul timp să ţinteşti, înainte de a ajunge hipopotamul la tine – dacă va veni într-adevăr. Aşa dar, rămâi aici. Te-aş sfătui însă să te întinzi la pământ ca să nu te vadă. Noi o să facem zgomot într-adins ca să-i atragem atenţia asupra noastră.

— Bine, să vă întoarceţi peste două ceasuri. Cred că până atunci dihania o să se arate.

— Fie deci cum ai hotărât. Dar bagă bine de seamă ce faci, fiindcă nu e de glumă. La revedere şi… noroc!

— Mulţumesc – răspunse George şi sări sprinten pe bancul de nisip de care se apropiaseră în vremea asta, pe când camarazii porniră mai departe.

Se întinse în mijlocul bancului, în care nu se afla nici cea mai mică tufă de verdeaţă. De aici putea vedea bine dacă hipopotamul se apropia înot. Mulţumit de sine şi ideea lui, privi în urma celor două bărci care se depărtau, dar când rămase singur îl cuprinse totuşi un simţământ ciudat. Poate că în clipa următoare căpăţâna enormă a dihaniei va ţâşni din apă şi va avea atunci nevoie de toată energia şi dibăcia pentru ca glonţul său să nu dea greş, altminteri era pierdut.

Minutele se scurgeau încet şi plictisitoare. La început George îşi roti cu încordare privirea în juru-i, pe urmă îşi zise că nu se poate să n-audă plescăitul pe care l-ar face hipopotamul uriaş când va ieşi din apă.

Atenţia îi slăbi niţel la gândul acesta; îl moleşea şi căldura care domnea aici, unde razele soarelui încingeau nisipul ca un cuptor.

Nu lipsea mult ca să aţipească, atât de obosit se simţea. Îşi încordă însă toată voinţa să rămână treaz, ştiind că altfel ar fi pierdut.

Să fi trecut vreun ceas de aşteptare zadarnică şi George începuse să-şi piardă răbdarea, când avu deodată simţământul

că e cineva în spatele său. Întoarse fulgerător capul şi… înlemni de spaimă. Pe marginea bancului de nisip văzu hipopotamul, care se holbă o clipă la el, apoi porni la atac.

George sări în picioare şi-şi smuci puşca de pe umăr. Glonţul porni şi hipopotamul căzu grămadă. Tânărul vru să scoată un chiot de biruinţă, dar dihania se ridică şi dădu iar buzna spre el. George nu-şi pierdu însă cumpătul. Ridică puşca şi apăsă pe trăgaci. Spre groaza lui băgă de seamă că arma nu ia foc. Nisipul mărunt intrase în descărcător şi împiedeca glonţul să pornească.

Şi hipopotamul înfuriat era acum numai la câţiva metri de el!

Instinctiv, George făcu ceea ce ar fi făcut oricine, în împrejurarea de faţă: o luă la fugă. Dihania era doar grav rănită şi poate că se va prăbuşi încă înainte de a-l ajunge.

Copitele hipopotamului sunau înăbuşit în nisip. George goni şi mai şi în fugă încercă să-şi cureţe descărcătorul; singura lui scăpare era să mai poată trage un glonţ mai bine ţintit în hipopotam. Nu luă în seamă pe unde fugea şi se poticni de o moviliţă. Căzu în brânci, dar se ridică fulgerător; în cădere însă, puşca îi zbură din mână, hăt departe.

Ca s-o ia nu mai avea când. Porni în goană spre capătul bancului de nisip. Uitându-se înaintea sa zări la oarecare depărtare venind spre el, o luntre în care erau câţiva inşi. Se bucură, zicându-şi că nu poate fi altcineva decât tatăl său. N-avu însă răgaz să se uite mai bine, căci auzea îndărătul lui mârâitul înfuriat al hipopotamului.

Se abătu repede din drum, fără să-şi dea seamă de ce. Un plescăit puternic îl făcu să întoarcă niţel capul şi văzu hipopotamul – care în goana lui nebună nu-şi putu opri avântul – rostogolindu-se în apă.

Tânărul răsuflă uşurat. Nu credea că, rănită grav cum era, dihania va mai putea ieşi pe uscat. Totuşi, ca măsură de prevedere, alergă spre locul unde îi căzuse puşca. Întorcând capul văzu hipopotamul căţărându-se pe mal. O luă la fugă. Când avu iar arma în mână, se simţi parcă alt om. Porni din nou în goană, suflând în acelaşi timp nisipul din descărcător. Deodată se opri în loc şi se uită îndărăt. Hipopotamul era acum la vreo zece metri în urma lui. George ridică puşca, ochi ţeasta dihaniei şi apăsă pe trăgaci. Glonţul porni, dar când vru să mai tragă odată, arma iar nu luă foc.

Pentru întâia oară i se întâmpla aşa ceva. Ştia că se poate oricând bizui pe arma lui credincioasă.

Nu mai era însă nevoie de al doilea glonţ. Lovit de moarte, hipopotamul se poticni, se zvârcoli de câteva ori în nisip, apoi rămase nemişcat.

„Duhul rău” care vârâse spaima atâta timp în locuitorii satului, nu mai era de temut.

George răsuflă uşurat. Păşi agale spre prada lui uriaşă şi o privi îndelung. Se alesese iar cu un trofeu atât de frumos cum nici n-ar fi visat şi încă în împrejurări atât de primejdioase.

Pe când cugeta astfel, tresări, deodată şi duse mâna la brâu să tragă revolverul, căci în faţa lui văzu trei negri uriaşi, care îl priveau crunt.

Era însă prea târziu. O măciucă zvârlită cu putere îl izbi în braţul drept şi mâna îi căzu neputincioasă în jos. O a doua lovitură îi paralizã şi cealaltă mână, apoi doi negri se aruncară asupra lui. Şi-l înhăţară cu pumnii lor ca de oţel.

Al treilea negru, care îl pocnise cu măciuca, îl privi, rânjind fioros, pe urmă zise în englezeasca pidgin:

— Tânăr alb bun pentru sclav.

Făcu un semn celorlalţi şi aceştia îl târâră spre marginea bancului de nisip, unde aştepta o luntre cu doi vâslaşi.

Orice împotrivire ar fi fost zadarnică, deoarece braţele îi erau ca amorţite şi-l dureau cumplit. Când trecu pe dinaintea şefului negrilor, acesta îi smuci brâul cu arme din jurul mijlocului şi şi-l încinse lui. Îi luă apoi puşca, pe urmă porni înainte spre kanu.

Coborî în barcă şi se aşeză la pupă, fără să-l mai învrednicească pe tânăr cu o privire. George fu trântit în fundul bărcii, care, vâslirã cu putere, se îndreptă spre malul de apus al lacului.

George se uită deznădăjduit înapoi crezând că îşi va vedea camarazii sosind, ca să-l salveze. Nu se zărea însă nimeni.

Întristat, întoarse capul spre noii lui vrăjmaşi. Când văzu chipul fioros al şefului lor, înţelese că e pierdut. Cum, s-ajungă sclavul acestui negru scârbos? Mai bine moartea! Ba nu, va încerca toate mijloacele să fugă şi trăgea nădejde că va izbuti.

IV
BENGA BANDITUL

DUPĂ CE LUA ACEASTĂ HOTĂRÂRE, George se uită, cu mai multă luare aminte, la cei doi vâslaşi cari, muţi şi posomorâţi, îşi vedeau de treabă. Păreau să facă parte din alt trib decât al celor trei uriaşi. Erau ceva mai mărunţi şi mai subţirel la trup, dar înainte de toate, chipurile lor dovedeau multă inteligenţă.

Îl fulgeră gândul că aceşti doi vâslaşi nu puteau fi decât nişte nenorociţi robi. Oare îl aştepta şi pe el aceeaşi soartă?

Chibzui cu înfrigurare cum le-ar putea lăsa camarazilor – care vor căuta negreşit să afle ce s-a făcut el – vreun semn unde a fost târât.

Luntrea ajunse în vremea asta la malul de apus al lacului şi se îndrepta spre desişul de trestii.

Sau era aici un loc de debarcare ascuns, ori pornea din el un alt canal acoperit de tufe. Se putea ca Bahengo şi oamenii lui să nu-l cunoască.

Deodată îi veni în gând lui George tabachera ce o avea în buzunar. Era de lemn tare, cioplită frumos de un malaiez. Cu mişcări încete – durerile din braţe i se potoliseră – ca să nu fie văzut de paznicii săi, scoase binişor tabachera şi o lăsă s-alunece pe apă. Cutiuţa porni să plutească dincolo de păpuriş; camarazii vor înţelege îndată ce înseamnă asta.

Ceva mai liniştit, tânărul aştepta să vadă ce va urma.

Kanu-ul trecu brâul de trestii şi pătrunse într-un canal care ducea spre apus. Era mărginit de tufe dese, dar după vreo două sute de metri începea pădurea prin care şerpuia fâşia de apă.

După un drum de vreun ceas, copacii se rărira; înaintea lor apăru o câmpie întinsă cu un lac mare în care se revărsa braţul de apă. Pe malul celălalt, ascuns aproape de palmieri şi alţi pomi fructiferi, se afla un sat.

Când barca porni pe lac, se auziră din sat bătăi de tobă şi îndată făpturi negricioase alergară cu duiumul la mal. Căpetenia părea să-şi fi „muştruluit“ oamenii milităreşti, venirea lui trebuia vestită la timp ca să fie primit cum se cuvine unui şef.

Într-o tăcere adâncă negrii aşteptau pe mal. Luntrea trase pe uscat şi căpetenia coborî semeţ în mijlocul lor. Spuse câteva cuvinte, care fură întâmpinate cu chiote de bucurie.

George fi ridicat de paznicii săi şi dus pe sus. Căpetenia îi zise în englezeasca lui stâlcită:

— Băiat alb sclav la mine. Mătură coliba şi serveşte femeile. Alb trebuie învaţă repede vorbeşte, altminteri pune pe el la stâlp.

Arătă în acelaşi timp spre un par gros, de care erau legate nişte frânghii. Cum lângă par se aflau şi câteva bice din piele de hipopotam, nu-i fu greu lui George să ghicească rostul acestui instrument de tortură.

Totul în el se revolta împotriva negrului şi a poruncii lui. Să slujească pe „arăpoaice“ şi să mătură coliba unui sălbatec? De-ar avea măcar pumnalul la el, n-ar şovăi o clipă să-i vie de hac nemernicului.

Deocamdată era cu desăvârşire neputincios, trebuia să se supună până ce i se va ivi un prilej de fugă, sau până ce vor veni camarazii să-l scape din robie.

Dădu din cap cu nepăsare şi răspunse:

— Păi dacă n-am încotro, o să fac ce-mi spui. Dar unde mă aflu acum?

— Eu Benga, mare căpetenie – făcu negrul cu trufie – eu are mulţi sclavi din satul lui Bahengo.

O veste bună pentru George, căci căpetenia cu vitejii săi feciori vor sprijini fără-ndoială din răsputeri pe camarazi când va fi vorba să-i salveze şi pe ai lor din robie. Şi-apoi, recunoştinţa faţă de George va fi şi asta un îndemn. Nu numai că tânărul scăpase pe câţiva de-ai lor de la moarte, dar le făgăduise să-i descotorosească şi de hipopotam.

— Bine Benga – zise le – mă voi strădui să nu fie nevoie de stâlp. Ce trebuie să fac mai întâi?

— Băiat alb foarte bun – strigă cu bucurie negrul – deretece îndată coliba lui Benga.

Îl duse în sat pe tânăr, la care băştinaşii se uitau ca la o minune.

La o poruncă a şefului din colibă ieşiră patru femei de o urâţenie înspăimântătoare unse pe trup cu un ulei care puţea de te trăsnea. Benga le ţinu o scurtă cuvântare pe limba lui, arătând mereu spre George. Femeile scoaseră chiote de bucurie şi începură să-l pipăie pe braţe şi pe obraz. Cine în afară de ele se puteau mândri că are sclav alb?

Benga dădu iar o poruncă şi cele patru femei îl traseră pe tânăr în colibă. Duhoarea din încăperea întunecoasă îi tăia aproape răsuflarea. Una din femei îi puse un târn în mână şi-l făcu semn să se apuce de măturat. Îi veni să turbeze de necaz, dar se stăpâni şi-şi văzu de treabă. După ce sfârşi, fu dus la malul lacului şi pus să frece cu nisip oalele, în văzul tuturor locuitorilor satului. Veni şi Benga care îl întrebă dacă îi place slujba.

Scrâşnind din dinţi, George îi răspunse cu o nepăsare prefăcută:

— Îmi place, de ce să nu-mi placă? Omul trebuie să treacă prin multe în viaţă.

— Aha, băiat alb se gândeşte la fugă? Benga are grijă să nu plece ca să trimită aici soldaţi.

De ăştia părea să-i fie căpeteniei o frică grozavă. George se căia că se dăduse singur de gol. Ar fi trebuit să pară furios, nu aşa de liniştit, ca să trezească bănuieli. Acum o fugă ar fi fost şi mai anevoioasă, deoarece căpetenia îl va păzi cu străşnicie, ştiind ce pedeapsă îl aşteaptă când se va dovedi că a ţinut în robie un alb.

La amiază se adunară în jurul unui foc mare. George înţelese numaidecât că toţi aceşti negri din jurul focului sunt sclavi ca şi el, unii din satul lui Bahengo, alţii din alte triburi. Fiecare avea o strachină de tinichea în care unul din oamenii lui Benga le turna câteva linguri de ciorbă şi o bucată de carne, dintr-un cazan ce fierbea pe nişte pirostrii.

I se dădu şi lui „porţia“, îi fu scârbă mai întâi să mănânce, dar foamea îl sili s-o facă. Ciorba avea însă gust bun şi o sorbi cu plăcere. La urmă luă cu mâna carnea – cum făceau şi ceilalţi tovarăşi de suferinţă ai săi – şi o înfulecă la repezeală.

Li se îngădui sclavilor două ceasuri de odihnă.

Deodată se stârni tulburare în lagăr. George începu să nădăjduiască crezând că sosesc camarazii, află însă curând care e pricina agitaţiei. Căpetenia veni la el şi-i întinse o suliţă lungă, cu o lamă lată ascuţită ca un brici.

Era o armă grozavă după cum îşi dădu seamă repede George. De aceea se miră că tocmai lui se găsise să i-o dea Benga, când cu o singură lovitură l-ar fi putut ucide pe loc, deşi era şi el înarmat la fel.

Îşi spuse însă îndată că acesta se afla în mijlocul oamenilor săi care aveau în mână asemenea suliţe şi l-ar fi sfârtecat într-o clipită, ceea ce i-o spuse şi negrul:

— Băiat alb viteaz, omorât hipopotam rău. Benga ia bucuros pielea dar frică să nu vie kanu. Acum este leopard aproape. Băiat alb merge cu noi, omoare la el. Băiat alb nu gândeşte înfige suliţa în Benga, fiindcă pe urmă leagă oamenii la stâlp şi face pe el mort încet-încet.

Ideea de a fi omorât în chinuri nu ar fi plăcut nimănui, aşa că George răspunse:

— Bine, Benga, voi fi cuminte, pentru a nu fi legat de stâlp. Să mergem la leopard ca să vă arăt vitejia mea.

Negrul zâmbea trufaş şi măgulit, pe când tălmăcea celorlalţi cuvintele tânărului. Părea că sclavul ăsta alb îi place foarte mult. Îl lăsă chiar să meargă alături de el, pe când ceilalţi vânători – vreo douăzeci la număr – păşeau în urma lor pe poteca îngustă dintre buruienile înalte ale câmpiei întinse.

George, de partea lui, era mulţumit că va avea puţină variaţie. O vânătoare de leoparzi cu suliţa, cu care nu era

obişnuit nu era lucru uşor şi poate chiar primejdios, dar tot era mai plăcut decât să-şi piardă toată după-amiaza cu gospodăria arăpoaicelor.

După vreo jumătate de ceas de drum începeau copacii uriaşi, în umbra cărora – George citise asta în cărţi – se aciuiesc de obicei fiarele.

Or fi şi pe aici lei, îşi spuse el şi se uită cam cu neîncredere la suliţa lui lungă. Oare i-ar folosi arma aceasta într-o luptă cu astfel de fiare?

Fu smuls din gânduri de Benga, care se opri şi-i şopti:

— Băiat alb aştepte, oameni ai mei împresură acum leopardul.

La un semn al căpeteniei, vânătorii o luară unii spre stânga, alţii spre dreapta şi făcură un cerc mare în jurul unui copac uriaş. Va să zică aici se aţinea fiara.

Cu bucurie ascunsă George constată însă că Benga nu se socotea, totuşi, sigur faţă de el, cu toată ameninţarea pe care o rostise înainte, căci afară de dânsul mai rămase un Negru uriaş lângă George, care cu siguranţă că ar lua rolul de răzbunător, dacă tânărului i-ar da în gând să întreprindă un atentat împotriva căpeteniei.

— Băiat alb merge la copac, acolo sus leopard – urmă Benga – când leopard sare jos, băiat alb prinde la el în suliţă.

Lesne de spus, dar George nu era de fel sigur că va izbuti. Nu trebuia să şovăie însă pentru a nu trece drept fricos în ochii negrilor. Strânse mai bine suliţa în mână, întoarse tăişul pieziş în sus şi porni încet spre copac.

Se uita cu luare aminte la crengi, dar nu zări nimic. Ceilalţi vânători se apropiară, micşorând cercul, ca leopardul să nu poată fugi.

Iată-l acum pe George numai la cinci metri de crengile copacului. Leopardul tot nu se vedea. E ştiut că aceste fiare primejdioase se pricep cum să păcălească pe vânător; se întind pe o cracă groasă şi se lipesc atât de bine de ea, încât nu pot fi văzute nici de ochiul cel mai ager.

George înainta pas cu pas, privind cu încordare în desişul de crengi încâlcite. Cele de jos erau la vreo trei metri de la pământ.

Pe ele nu putea să fie leopardul, căci l-ar fi zărit până acum.

Negrii nici nu clipeau. Priveau ţintă la viteazul tânăr. Poate că nici unul din ei n-ar fi cutezat să iasă singur înaintea acestei fiare şirete şi nesăţioase de sânge, mult mai temută ca un leu.

George păşi în umbra copacului. Se putea ca în clipa următoare leopardul să-i sară fulgerător în spate – dacă se afla într-adevăr în copacul acesta. Cu putinţă era ca iscoadele să se

fi înşelat, sau în vreme ce veniseră să dea de veste în sat, fiara să-şi fi schimbat locul.

Şi fiindcă nimic nu se mişca şi tânărul nu putu descoperi nicăieri blana pestriţă a fiarei începu să spere că potrivnicul său nici n-ar fi aici.

Îmbărbătat de gândul acesta George, mai înaintă un pas şi strigă în sus, râzând:

— Ci vino odată frăţioare, nu mă lăsa să te aştept atât, că mi-am pierdut răb…

Cuvântul îi amuţi pe buze, mai bine zis îi fu curmat de un pufăit scurt şi răguşit, apoi un trup tărcat se desprinse din furca unei crengi pe care George o privise cu atenţie de câteva ori, fără însă să deosebească leopardul atât de bine ştiuse acesta să se ascundă.

Deşi tânărul simţi cum îi îngheaţă sângele în vine de spaimă, nu-şi pierdu cumpătul. Cu iuţeala fulgerului înţepeni coada suliţei în pământ şi îndreptă lama ascuţită spre leopard.

În clipa următoare simţi o izbitură care era cât p-aci să-i smulgă suliţa din mână. Tăişul se înfipse adânc în trupul fiarei care se rostogoli la pământ.

George sări repede în lături, de teamă că leopardul va mai avea puterea să se ia după el. Lovise însă în plin, căci, după ce se zvârcoli de câteva ori, răgind înfiorător, fiara se culcă pe o parte, cu trupul zvâcnind.

Negrii care priviseră în tăcere lupta începură acum să urle de bucurie şi să ţopăie în jurul copacului.

În urletele lor se amesteca horcăitul leopardului, care se mai zvârcoli de câteva ori încoace şi-ncolo, pentru ca în cele din urmă să rămână întins pentru vecie.

Abia acum răsuflă George uşurat şi fu într-adevăr mândru. Să încerce şi altul, dacă poate, să răpună un leopard în felul acesta, numai cu o suliţă în mână.

— Băiat alb tare viteaz, făcut ispravă mare – zise căpetenia, după ce potoli cu un gest larma – Benga mândru are sclav aşa viteaz.

— Lasă că o să-ţi cam piară mândria când vor veni camarazii – îşi spuse George în gând.

Dar zâmbi căpeteniei şi răspunse:

— Mă bucur că am putut doborî leopardul. Nu era cine ştie ce lucru mare şi nici prea primejdios. Poate o să mai încerc vânătoarea cu suliţa şi asupra unui leu.

Benga făcu o mutră cam uimită şi părea să aibă într-adevăr mare stimă pentru prizonierul său. Cam încurcat zise:

— Noi Simba nu vânează cu suliţa, dar băiat alb poate face, dacă vrea.

Fireşte că George n-avea poftă de aşa ceva, totuşi încuviinţă din cap şi zise:

— O voi face cu plăcere, numai de s-ar ivi curând un leu. Dar ia spune, nu jupuim blana leopardului?

Se feri, fireşte, s-o ceară, hotărî însă în sinea lui s-o ia cu el când va fugi din sat.

Benga dădu o poruncă şi oamenii se apucară să jupoaie leopardul, ceea ce, cu mâinile lor dibace, nu dură mult, aşa că peste puţin timp putură porni înapoi în sat.

Toată vânătoarea nu ţinuse mai mult de două ceasuri, dar Benga socoti că George muncise destul în ziua aceea şi nu-l mai puse la nici o treabă. Ba fu chiar sărbătorit ca un erou şi căpetenia bău atâta vin de palmier, până se îmbătă zdravăn. Ceilalţi nu se lăsară mai prejos şi George se bucură nădăjduind că va putea fugi chiar în noaptea aceea, deoarece nu va mai fi păzit atât de straşnic.

Pentru a nu deştepta bănuieli, se prefăcu şi el beat; în cele din urmă se întinse cât era de lung în începu să sforăie pe întrecute. Facă acum ce-o vrea cu el, e nu are să se lase trezit nici cu tunul…

V
LUPTA ÎNTRE DOUĂ CĂPETENII

ÎI MAI TREBUI TOTUŞI RĂBDARE, căci Benga şi oamenii săi beau de zvântau, deşi nici unul nu se mai putea ţine pe picioare.

Câte unul îl lovea pe George cu piciorul şi-l zgâlţâia cu putere, apoi izbucneau toţi în hohote de râs, văzând că tânărul rămânea nemişcat. Erau mândri se vede că dânşii erau în stare să bea mai mult ca sclavul alb, care se arătase, totuşi, atât de viteaz.

În sfârşit, se ridicară unul câte unul şi se depărtară, poticnindu-se de foc. Benga fu cel din urmă.

George le urmărea pe sub gene mişcările, sforăind de zor. Benga veni lângă el şi-i zise cu limba împleticită:

— Băiat alb merge cu mine, este loc mai bun pentru dormit.

Şi fiindcă nu primi nici un răspuns, se aplecă şi-l zgâlţâi de umeri.

Tânărul bolborosi ceva, dar nu făcu nici o mişcare. După cum se aşteptase, Benga îl lăsă în pace şi pieri şi el în întuneric.

George nu se clinti. Se temea să nu fie vreun paznic pe aproape; trecu însă o bună bucată de vreme fără ca să vie cineva să întreţină focul, care mai mocnea încă. Trebuia să aştepte până se va stinge de tot, ca să poată fugi.

Într-un rând i se păru că aude în spatele său un zgomot slab, dar se feri să facă vreo mişcare; în schimb începu să sforăie şi mai tare. Şi, într-adevăr după câteva clipe văzu făptura uneia din femeile căpeteniei, care trecu fără zgomot pe dinaintea focului ce se stingea. Poate că vroia să se încredinţeze dacă sclavul alb dormea într-adevăr. George nu clintea, aşteptând să se stingă focul.

În sfârşit sosi şi clipa asta. Se întoarse de pe o parte pe alta, ca în somn, apoi rămase multă vreme cu ochii deschişi. Ca să se desprindă cu întunerecul, pe urmă începu să se târască binişor centimetru cu centimetru, oprindu-se din când în când pentru a se încredinţa că nu a fost văzut de cineva.

Se scurse o jumătate de ceas până ajunse la malul apropiat al lacului. Nu se ridică însă în picioare, ci se târî pe brânci până la locul unde se aflau luntrile negrilor. Mai aşteptă nemişcat câtva timp, deşi ardea de dorinţa de a şterge cât mai repede putina. În cele din urmă îşi luă inima în dinţi şi coborî într-una din bărci. Spre marea lui bucurie găsi în fundul ei lopeţile. O despriponi în grabă şi tocmai vroia s-o împingă de pe mal, când.… simţi o durere ascuţită într-o parte.

Mare îi fu dezamăgirea văzând lângă el un negru uriaş, care îi lipise vârful suliţei de coaste. Santinela îndrugă ceva pe limba lui, dar George nu-l înţelese. Cam pricepea el ce vrea – adică îl sfătuia cu binişorul să se întoarcă în lagăr.

În timp ce chibzuia cu înfrigurare ce e de făcut, tânărul zise foarte liniştit, ca şi când s-ar mira:

— Ce vrei omule? M-a trimis Benga să trec lacul – şi arătă cu mâna spre apă.

Pesemne că numele căpeteniei impresiona pe negru, căci repetă: „Benga" şi se uita nedumerit spre sat ca şi când nu ştia dacă să-l scoale sau nu pe şef.

Ca să se ia la luptă, dezarmat, cu uriaşul, ar fi fost curată nebunie şi George simţea acum mai mult ca oricând lipsa pumnalului dăruit de Sanja lui dragă.

În sfârşit negrul păru să-şi dea seama că era cu neputinţă ca Benga să-şi fi trimis sclavul la plimbare pe lac. Apăsă şi mai bine suliţa rece de coastele tânărului şi-i făcu semn cu stânga să iasă din barcă.

George îl putea vedea foarte bine acum, căci lumina lunii cădea pe apă şi îmbăia ţărmul. Suspinând, tânărul se hotărî să se supună sorţii. Se gândi însă că poate a doua zi, când Benga se va trezi din beţie, îl va pedepsi pentru încercarea de fugă, legându-l de stâlp şi punând să-l biciuiască.

Pe George îl cuprinse disperarea. Cum tocmai când se vedea scăpat, să fie prins iar? Dar ce putea face faţă de acest uriaş înarmat?

Dădu din cap în semn că se supune şi negrul îndepărtă suliţa de trupul tânărului.

Deodată, acesta văzu în spatele sentinelei câteva umbre mişcându-se în tăcere. Să mai fie şi alţii puşi aici de pază? Dar nu, căci aceştia se furişau pe nesimţite îndărătul uriaşului şi George înţelese că erau sclavii robiţi de Benga, printre care şi oamenii lui Bahengo. Trebuia să le vie în ajutor, să nu lase timp sentinelei să dea alarma. Încrucişă braţele pe piept şi zise liniştit:

— I-ascultă mă, pentru ce nu mă laşi să plec? Du-te de-i spune căpeteniei tale din partea mea multe salutări şi să ne vedem sănătoşi.

Negrul ridică suliţa ameninţător şi-i porunci ceva, răstit. Nu-şi sfârşi însă vorba. Două umbre se iviră îndărătul lui, una îl apucă de mâna în care ţinea suliţa, iar cealaltă, cu o lovitură zdravănă de măciucă în tâmplă, îl trânti la pământ.

În clipa următoare năvăliră din toate părţile trupurile întunecate ale sclavilor. Păreau să-l considere pe George – care, prin isprava lui vitejească de-a ucide leopardul, dăduse loc la ospăţul din astă-seară – drept salvatorul lor, căci se

închinară adânc înaintea lui, iar doi din ei coborâră în barcă şi puseră mâna pe lopeţi.

Toate bune, dar George nu se îndura să plece fără armele lui şi blana de leopard. Cum să se înţeleagă însă cu negrii? Prin semne, firește, fiindcă nici unul nu ştia englezeşte, sau prea puţin. Arătă în jurul trupului său, făcu o mişcare ca şi când ar înfige un cuţit, pe urmă alta ca şi când ar duce o puşcă la ochi şi, ce era mai greu, să-i faci pe negri să priceapă că vrea neapărat să ia blana de leopard cu el.

În sfârşit izbuti, înţepenind în pământ suliţa şi îndreptând-o pieziş în sus, cum făcuse când vânase fiara.

Graiul acesta primitiv îl înţeleseră negrii foarte bine.

Doi din ei încuviinţară din cap cu însufleţire, apoi se făcură nevăzuţi în întuneric. George aştepta cu încordare întoarcerea lor.

În vremea asta sclavii se înghesuiseră în bărci, dar nu porneau încă, drept mulţumire pentru George, deşi bieţilor oameni le era dor de libertate ca şi lui. Ba poate vroiau chiar să-l lase pe el să pornească întâi.

Se scurse aproape un sfert de ceas. Tânărul începu să-şi piardă răbdarea, crezând că n-a fost înţeles, sau li s-a întâmplat ceva celor doi negri îndrăzneţi care îşi primejduiau viaţa pentru el.

Deodată răsăriră ca din pământ lângă el; unul îi întinse puşca, iar celălalt brâul cu arme şi blana de leopard.

Coborâră şi ei în barca lui George şi puseră mâna pe lopeţi. Celelalte bărci porniră şi ele după ea. Luaseră toate bărcile cu ei, ca să nu poată fi urmăriţi. Chiar dacă Benga mai avea altele pitite pe undeva, până să prindă el de veste ei vor fi departe.

Ca să înoate după fugari era iarăşi cu neputinţă, căci îndărătul bărcilor se iviră îndată puncte negre, formând o linie largă. Erau boturi de crocodili. Lacomele reptile adulmecau pradă în orice barcă ce străbătea lacul.

Probabil că sclavii vor fi fost aduşi pe acelaşi drum, căci îl cunoşteau foarte bine.

Ajunseră curând la lacul unde George ucisese hipopotamul şi dădură la capătul lui de o întreagă flotilă de bărci, încărcate cu o mulţime de negri, printre care se aflau şi camarazii. Fu primit cu chiote de bucurie.

— Ei, nu vă spuneam eu că nu trebuie să-i ducem grija? făcu doctorul Bertram, râzând.

— Lasă că tocmai dumneata erai cel mai îngrijorat – răspunse căpitanul – ba l-ai cam repezit pe Petre pentru că spunea că va şti George să se descurce singur.

Doctorul se făcu că n-aude şi Farrow adăugă, adresându-se fiului său:

— George, iar ai făcut o ispravă de-ale tale. Dar asta ce mai e? Văd o mulţime de bărci sosind. Nu cumva eşti urmărit?

— Nu, nu, ăştia sunt sclavi, cum am fost şi eu o zi întreagă – strigă cu grabă tânărul, când văzu că toţi camarazii duseră puştile la ochi.

Dar în aceeaşi clipă se şi auziră chiote din toate bărcile. Oamenii aceştia primitivi despărţiţi de cine ştie cât timp de ai lor, îşi dădeau frâu liber bucuriei de a se revedea.

— Ce, ai fost sclav, George? întrebă uluit doctorul. Păi să ne povesteşti şi nouă prin ce ai trecut. Mare noroc ai, băiatule!

— Dacă numeşti d-ta noroc să mături coliba unui negru şi să speli vasele, ba să vânezi chiar un leopard cu suliţa! răspunse George, râzând. Acum avem însă de vorbit serios, o să vă povestesc pe urmă toate peripeţiile. Tată, căpetenia aceasta, Benga, pare să fie un mare ticălos. Toţi negrii ăştia care au venit cu mine au fost luaţi de el în sclavie. Cred că i se cuvine o pedeapsă foarte aspră. Să i-o dăm noi, sau să o lăsăm în sarcina autorităţilor?

— Să-l pedepsim noi – strigă în aceeaşi clipă Bahengo, care stătea îndărătul căpitanului şi tăcuse până atunci – uite colo doi feciori de-ai mei şi mulţi de-ai noştri pe care îi ţine de ani de zile în robie. I-am fi venit noi de hac mai de mult, dar nu ştiam unde se ascunde.

— Dragă George – se amestecă acum doctorul în vorbă – ideea cu tabachera a fost minunată, altminteri n-am fi găsit drumul spre tine.

— Mă temeam că se va fi pierdut – răspunse tânărul, bucuros – nici nu vă închipuiţi ce rău îmi părea să mă despart de ea.

— Vezi doctore, că aveam dreptate când spuneam că era un semn pe care ni-l lăsa George? zise căpitanul, râzând. Drept e că ideea a fost genială. Dar acum ce facem? Să luăm parte la atac?

— Poate putem feri o vărsare de sânge – răspunse tânărul – căci Benga şi oamenii săi sunt beţi-morţi şi nu s-ar putea împotrivi.

— Noi nu suntem de aceia care măcelăresc oamenii fără apărare – zise cu mândrie Bahengo – numai Benga e vinovatul, el să-şi primească pedeapsa. Veniţi cu mine, *Massers* şi veţi vedea că nu vă mint.

— Bine, să mergem! hotărî căpitanul.

Şi bărcile pătrunseră iarăşi în desişul de trestie, apoi în braţul îngust de apă care ducea la locul necunoscut.

*

Satul era cufundat în întuneric. Paznicul pe care-l doborâse unul din feciorii lui Bahengo zăcea nemişcat. Nu era însă mort

şi, cum negrii au ţestele groase, se va alege numai cu o straşnică durere de cap.

Înteţiră focul care mai mocnea sub cenuşă, apoi năvălitorii se risipiră prin colibe şi aduseră pe locuitori unul câte unul lângă foc. Pe căpetenie o lăsară tocmai la urmă.

Benga se uită uluit la musafirii aceştia nepoftiţi, atât de bine înarmaţi. Când îl zări pe George, bâigui:

— Benga prost, nu păzit bine băiat alb, văzut el mare viteaz.

— Oricât de bine m-ai fi păzit, tot scăpam eu, râse tânărul cu poftă.

Bahengo, care se ţinuse până atunci în umbră, înaintă acum spre căpetenie. La vederea lui Bengo se dezmetici de-a binelea. Între cele două căpetenii urmă o lungă şi însufleţită convorbire.

Căpitanul îi lăsă să se ciondănească între ei. Lui George nu-i stricase mica aventură, ba, dimpotrivă, părea că se bucură nespus că pusese mâna pe o blană de leopard atât de frumoasă.

În cele din urmă convorbirea dintre cele două căpetenii luă sfârşit. Bahengo se-ntoarse spre Farrow şi zise:

— *Master,* ne-am înţeles ca o luptă numai între noi doi, care va avea loc chiar acum aici, lângă foc, să hotărască.

— Hm… n-am nici un drept să mă opun şi poate că ar fi cea mai nimerită dezlegare – răspunse Farrow – dar Benga e un adevărat uriaş.

Prin asta vroia să exprime îngrijorarea pentru Bahengo, dar căpetenia râse dispreţuitor când privi la potrivnicul său:

— Nu mi-e mie frică de el – răspunse negrul.

Şi nici n-avea de ce. Uriaşul, ameţit încă de băutură, căzu sub cuţitul potrivnicului său.

Bahengo ţinu apoi o cuvântare locuitorilor satului care încuviinţară tot ce le spunea el. Îi ameninţa că dacă vor mai încerca să răpească pe cineva, îi va nimici pe toţi.

Camarazii, urmaţi de foştii sclavi şi oamenii lui Bahengo, porniră îndărăt în satul acestuia. În drum George povesti peripeţiile prin care trecuse.

— Nu ştiu cum se face, dragă George – zise doctorul, când încheie el – dar ţie ţi se întâmplă lucruri ca nimeni altuia şi din toate ieşi biruitor.

Să fii sclavul unei căpetenii de negri, cred că aşa ceva nu s-a mai întâmplat de ani de zile şi nici nu se va mai întâmpla vreodată de acum încolo. Apoi să te lupţi cu un leopard, înarmat numai cu o suliţă! Zău aşa, trebuie să aibă omul respect faţă de tine.

— Ei, lasă, doctore, că n-a fost cine ştie ce! răspunse tânărul, râzând. Bucuria mea e că m-am ales cu o blană de

leopard. Trag nădejde că voi întâmpina altele şi mai şi pe pământ african.

Dorinţa aceasta i s-a şi împlinit – după cum vom vedea mai târziu.

Sfârşitul volumului: **O VÂNĂTOARE DE HIPOPOTAMI.**

În numărul următor:

FACHIRUL

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430138, www.marist.ro